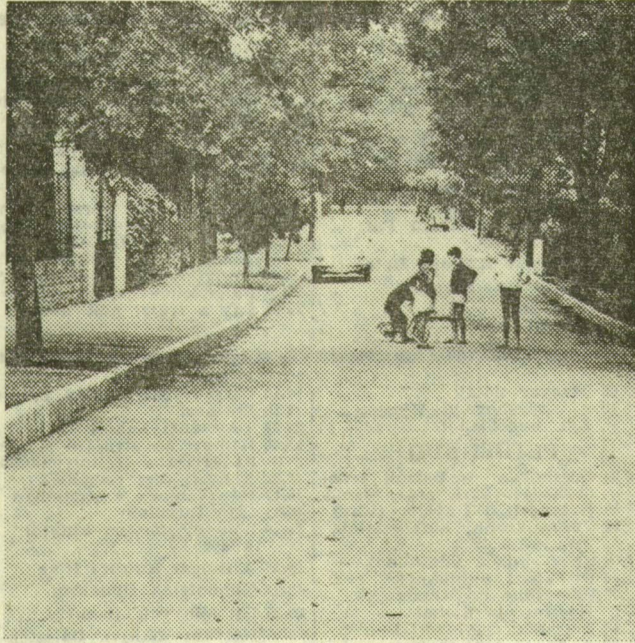
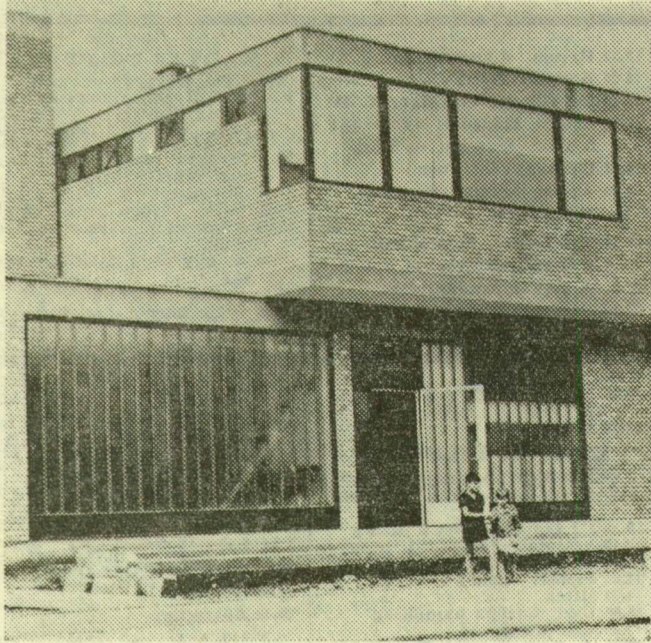

Új rendelő Újszegeden

Szakrendelőt adnak át október 11-én Újszegeden, a Korondi utcában. Az I. kerületi tanács vb által építtetett egészségügyi intézményt Szeged felszabadulásának évfordulóján ünnepélyes keretek között nyitják meg. Az épületben a körzeti orvosi rendelőn kívül gyermek- és nőgyógyászati, fogszakorvosi rendelőket és laboratóriumokat rendeznek be. A szakrendelőt a Szegedi Járási Építő Ktsz. Szőreg, készítette, jó minőségben.

Az egész Korondi utca pormentes üttetet és járdát kapott, hogy a mentőautók és a gyalogos betegek könnyebben közleghessék meg a rendelőt.

Somogyi Károlyné felvételei

Egyre többen építkeznek Pusztamérgesen

Tegnap délelőtt Szegeden ülést tartott a szegedi járási tanács végrehajtó bizottsága. Egyéb napirendi pontok mellett Pusztamérges községi tanács évi munkáját is értékelték a járási vb tagjai, és segítséget adtak a további feladatokhoz.

A hangulatos, boráról híres homoki kisközségben igen eredményes munkát fejt ki évek óta a községi tanács végrehajtó bizottsága és a függetlenített vezetők. A sokáig egy helyben topogó kommunális, egészségügyi és kulturális életet kimozdították a holtpontról és ma már az adottságokhoz képest, a fejlődési ütemet tekintve a járásban az elsők között vannak.

Az utóbbi időkben tartalmasabbá, aktívabbá vált a tanács munkája is. Egy-egy tanácsülésen 9-10 hozzászólás akad, és ami örvendetes, többsége közügyekkel foglalkozik. Évenként átlagosan 12 napirend kerül a tanácsülés elé.

Az utóbbi időben sokrétűvé vált a szociálpolitikai munka. Ennek köszönhető az is, hogy az egy főre eső és kifizetett rendszeres szociális segély növekedett. Jónak mondható a homoki kisközség telekellátottsága is. Mintegy 15 évig lesz elegendő beépítésre váró porta. Örvendetes, hogy egyre többen költöznek be a tanyákról és építkeznek, éves átlagban tíz építési engedélyt adtak ki, az idén viszont már 14-en jelentkeztek.

Virágos Balaton

A Balatoni Intéző Bizottság, a Hazafias Népfőpolgári Bizottság, a Somogy megyei tanács és KISZ-bizottság „Virágos Balatonért” címmel versenyt hirdetett az év tavaszán a Balaton-part szépítésére, csinosítására. A felhívás alapján 10 balatoni község lakossága és KISZ-fiatalja vett részt ebben a nagyszabású munkában. Kezük nyomán virágos, rendezett utcák, terek, zöld sávok keletkeztek. A zsűri most értékelt munkájukat. Balatonföldvár lett a győztes. Itt a lakosság társadalmi munkában szökőkutat és 2000 négyzetméter nagyságú új parkot épített.

Tovább nőttek a reálbérek

Számvetés kongresszustól kongresszusig

A IX. pártkongresszus határozata utalt arra, hogy a harmadik ötéves terv időszakában az egy főre jutó reáljövedelem 14-16 százalékkal, az egy keresőre jutó reálbér 9-10 százalékkal emelkedik. Kiemelte, hogy az életszínvonal emelésében az eddiginél nagyobb szerep jut a reálbérek növelésének, s hogy az új gazdaságirányítási rendszerben az átlagosnál nagyobb mértékben kell emelkednie a jól dolgozó, az átlagosnál többet nyújtó munkások és alkalmazottak keresetének.

A Központi Statisztikai Hivatal most helyzetképet készített a lakosság jövedelmének alakulásáról, ennek adatait kötetbe foglalva rövidesen közreadja.

A KSH felmérése szerint a lakosság egy főre jutó összes reáljövedelme 1966 és 1969 között 25 százalékkal növekedett, tehát nagyobb mértékben, mint az előző ötéves tervidőszak teljes öt esztendeje alatt, s jóval meghaladta a kongresszusi határozatban jelzett szintet. Ha az 1970-es várható eredményeket is beszámítjuk, úgy a munkások és alkalmazottak reáljövedelme öt év alatt 30-32 százalékkal emelkedett, az egy keresőre jutó reálbér pedig mintegy 17 százalékkal. A kongresszusi határozatnak megfelelően

a jövedelmek alakulásában döntő szerepe volt a reálbérek emelkedésének, lényegesen nagyobb, mint a korábbi években.

A IX. kongresszus célul tűzte ki a szövetkezeti parasztság életszínvonalának közelítését a munkásszáltyéhoz, vagyis lényegében a két alapvető társadalmi osztály közötti életszínvonalbeli különbség megszüntetését. Ezt a célt szolgálta a többi között a termelőszövetkezeti tagság nyugdíj- és családpótlék-rendszereinek jelentős továbbfejlesztése, továbbá több mezőgazdasági termék felvásárlási árának emelése. Az ösztönzők hatására nemcsak a paraszti jövedelmek növekedése gyorsult meg, de számottevően fokozódott a mezőgazdaság termelése is.

Mivel a munkásság és a parasztság személyes jövedelme közötti különbség már a IX. kongresszus előtt sem volt túlságosan nagy, a paraszti jövedelmek gyorsabb növekedésével a kongresszust követő néhány év alatt a különbségek kiegyen-

lítődték. Ezután — 1969-ben — már ismét nagyjából egyforma ütemben emelkedett valamennyi főbb társadalmi réteg jövedelme. A munkásság és a parasztság jövedelmi színvonalánál

körülbelül egyharmaddal magasabb a szellemi dolgozók és negyedével alacsonyabb a nyugdíjasok jövedelme.

A legutóbbi években csökkentek a jövedelmi különbségek Budapest és a vidék között, közelebb került egymáshoz a különböző megyékben élők átlagos életszínvonalára. A legutóbbi felmérések szerint a legmagasabb, illetve legalacsonyabb jövedelmű Baranya, illetve Szabolcs-Szatmár megye között már csak 20 százalék az átlagjövedelembeli különbség, holott korábban az eltérés 50 százalékos volt.

Az ország különböző területei és a fő társadalmi rétegek egymáshoz viszonyított jövedelmi színvonalára általában kiegészítve, egyes rétegekben belül, egyes családok között azonban jelentősebb a jövedelmi különbségek. A lakosság leg-

jobb kereső tíz százalékának jövedelme körülbelül 4-5-ször nagyobb, mint a leggyengébben kereső tíz százaléké. Az eltérések egy része abból adódik, hogy egyes családokban viszonylag sok a kereső és kevés az eltartott, másoknál fordított a helyzet, bár ezt némileg ellensúlyozza a családi pótlék többszöri emelése. A jövedelmi színvonal általános emelkedése és a családi pótlék emelése nyomán

1962 óta hazánkban ötödére csökkent az azoknak a családoknak a száma, ahol az egy főre jutó jövedelem nem éri el a havi 600 forintot.

Mint a SZOT-ban elmondották, a felelősségteljesebb, kvalifikáltabb munkát anyagiilag is egyre inkább megbecsülik, a módosított kollektív szerződésben előnyben részesítik a törzsgárdagokat, s közülük is mindenképp azokat, akik kedvezőtlen munkakörülmények között becsületesen végzik feladataikat.

Ergonómiai konferencia

Tizenkét ország képviselőiben körülbelül 70 külföldi, hazánkban pedig mintegy 300 szakember gyűlt össze csütörtökön reggel, a Műszaki és Természettudományi Egyesületek Szövetségének székházában, hogy résztvegyen a szövetség központi ipargazdasági bizottsága által rendezett II. ergonómiai konferencián. Közülük 60-70 a munkapszichológus és fiziológus, körülbelül ugyanilyen arányban kaptak képviselőket a közgazdászok és a műszaki szakemberek is, de bőven jelentek meg szociológusok és olyan vállalati vezetők, akiknek saját területükön hivatalból kell az ember és a munka kapcsolatában felmerülő kérdésekkel foglalkozniuk.

A kétnapos tanácskozás napirendjére tűzött 30 előadás alapján — amelyek közül ötöt külföldi szakemberek tartanak — megvitatják az ember és a gép viszonyát, a munka termelékenységének még kellően ki nem használt emberi tartalékait, valamint azokat a lehetőségeket, amelyeket a munka-

körülmények javítása, a megfelelő munkahelyi légkör kialakítása teremthet meg a munka eredményének javítására.

Sok munka — kevés megbecsülés

Nem nagyon kapkodnak ma az emberek a társadalmi munkáért, az ingyenes közérdekű fáradozásért. Nagy rábeszélésre fogadnak el munkával járó társadalmi tisztséget, s ha el is vállalják, megújnak a napi kötelesség melletti szaladozást, az izgalmakat; gyakran fáj nekik a több felől is sugárzó elégedetlenség; vívódást okoz számukra, hogy míg ők közügyekben sürgőldögélnék, mások egyéni egzisztenciájukat építhetik zavartalanul, s talán meg is mosolyogják őket.

Nem új panasz, lehet gyógyítani is, sok helyen próbálkoznak a megbecsülés fokozásával, most mégis föl-föl-fakad a vezetőségválasztó taggyűléseken. Panaszokod a szakszervezeti titkár, mert éppúgy rászabják a napi feladatot, mint másokra, munkaidő után pedig már kivel dolgozzon? Sójajt az MHS-szervező is, a pártvezetőségi tag is: ülésekre kell eljárni, jelentéseket kell írni, statisztikákat kell összeállítani, amit megértenek a munkahely vezetőik, de a gyári vagy a hivatali munka legfőljebb némi halasztást tűr, elhanyagolást semmi esetre sem.

Az OTP párttaggyűlésén is ezen volt a legnagyobb vita. Talán függetleníteni kellene néhány embert... vagy időseit lenne a társadalmi szervezetektől megkínált adminisztráció csökkentése... jó lenne bővíteni a kört és jobban megosztani a munkát... többet segíthetnének a nyugdíjasok... a fiatalok éppenséggel elzárkóznak...

Ahogy az szálára szedegették a problémát, sok minden szóba jött még. Egyebek között az is, hogy valamelyes deformáció ment keresztül ez a fogalom: társadalmi tisztség. Mind több benne az olyan jegy, amit inkább ügyintézésnek kellene nevezni: közreműködésnek a munkatársak ügyes-bajos dolgainak egyengetésében; sokszor csak közvetítő, postás szerepnek; a személyes fáradozás helyettesítésének. S bár sokan megtalálják a tömegszervezetek üzemi, hivatali vezetőit, amikor panaszuk, kérdésük, kérdésük van, amikor közbenjárást, igazságtevést stb. kérnek, a megbecsüléssel már adócsak maradnak, s hasonló szerepért csöppet sem kapnak.

Nincs aki csinálja... — ez az egyik oldala az éremnek. Sokszor valóban nincs is, mert föl vannak már parcellázva a kis szabadidők. Ki pártotkatasra jár, ki választópolgárok gondjai után futkos, ki propagandista munkát végez. De rácsófol erre sokszor a taggyűlési kritika-önkritika: „Dolgozánk mi szívesen, ha feladatot, megbízást kapnánk”. Hiszen a kommunista igazán nem húzódoznak, ha a közösségért tenni kell valamit. A képlet tehát ilyen: egyrészt sok a túlterhelt ember, másrészt nem jut mindenkinek feladat.

Igen alapos volt a taggyűlési vita, mert sok mondat végéről eltűnt a kérdőjel. Megegyeztek például abban a vitázók, hogy a megbízások társadalmi jellege ellentmond annak, hogy hivatásszerű beosztással cseréljék fel. Az adminisztrációs elvárásokat viszont valóban csökkenteni kellene, mert időnként szinte tanulmányértékű felméréseket kell elvégezni. És még mindig sok az ülés meg a gyűléses is. A gondos munkamegosztás lenne a járható út és a társadalmi tevékenység tisztességének erősítése. Utal erre a párt X. kongresszusának dokumentuma is, amikor azt mondja: „Az élet minden területén növelni kell a szocializmus aktív híveinek megbecsülését”, a szocialista módon végzett munka, a szocializmus ügye iránt elkötelezett magatartás tekintélyét”.

Az irányelvek nagyobb követelményeket támasztanak a párttagsággal szemben, de a társadalmi és tömegszervezetek tevékenységének élénkítését is hangsúlyozzák. Ez egyúttal azt jelenti, hogy a társadalmi szorgalomra szükség lesz ezért is, hiszen itt csupa önként vállalt munkáról van szó. A kommunista pedig kifejezetten kötelességüké teszi a pártok dokumentum a szervezetek és mozgalmak munkájának támogatását. Az ott végzett munkát a párt már régen a pártmunka rangján ismeri el és jegyzi. Politikai munka ez, amelynek eszméi tartalmát és hatását növelni kell, elhagyva sok adminisztrációs koloncot.

A társadalmi munkától való húzódozás feloldódása csak így képzelhető el, szemléletbeli változásokkal és a megbecsülés fokozásával. S hogy ez milyen időszzerű, arra nemcsak az az egy taggyűlés példa, s nem csak az az egy határozat, amelyet itt hoztak. Eszerint gondosan megvizsgálják majd, hogy kit milyen mértékben terhel társadalmi kötelesség, az miként érinti hivatásos munkájának elvégzését és szakmai fejlődését, s miként lehetne ésszerűbben elosztani az ilyen természetű társadalmi fáradozást. A vita tanulságai jó indítékot adnak más alapszervezeteknek is arra, hogy a „sok munka — kevés megbecsülés” gyakorlatát megváltoztassák az arányos elosztás, fokozott megbecsülés képlete szerint.

SZ. SIMON ISTVÁN

Kitüntették az árvízvédelemben kitűnt karhatalmistákat

Tegnap délelőtt a szegedi karhatalmi laktanyában bensőséges honvédeknépszerű keretében kitüntették az árvízvédelemben helytálló karhatalmista parancsnokokat és katonákat. Az ünnepségen — amelyen megjelent Rózsa István, az MSZMP Csongrád megyei bizottságának titkára, dr. Kelemen Miklós rendőr ezredes, a megyei rendőr-főkapitányság vezetője és Forgó László, az Alsóiszavidéki Vízügyi Igazgatóság vezetője is — Ferka Mihály alezredes, egységparancsnok köszöntötte a vendégeket és a felsorakozott katonákat, majd dr. Bok Péter, a Karhatalom Országos Parancsnokságának képviselője mondott ünnepi beszédet.

Az ünnepségen kitüntették a védekezésben kiemelkedő munkát végző parancsnokokat és katonákat. A belügyminiszter erről szóló parancsát dr. Somogyi János alezredes hirdette ki. A Vörös Csillag Erdemrend kitüntetésben részesült Ferka Mihály és Simon József, a Kiváló Szolgá-

latért Erdemrendet Vidács Péter, dr. Hrabosky Mihály; a Haza Szolgálatáért Erdemérem arany fokozatát Garzó Imre és Schilli Antal; a Haza Szolgálatáért Erdemérem ezüst fokozatát Csizsár Géza, Buruzs Antal és Szoboszlai László; a Haza Szolgálatáért Erdemérem bronz fokozatát pedig Filó Kálmán vette át. A Közbiztonsági Érem arany fokozatát Zsótér Györgynek, Magony Jánosnak, Molnár Pálnak, Majzik Istvánnak, a Közbiztonsági Érem ezüst fokozatát Dudás Józsefnek, Kabai Józsefnek, a Közbiztonsági Érem bronz fokozatát Soltész Mihálynak és Dézsi Jánosnak nyújtották át. A KISZ Központi Bizottsága Forján Mihálynak, KISZ Aranykoszorús Jelvény kitüntetését, Mendján Andrásnak pedig Ságvári Endre-éremet adományozott.

A szegedi karhatalmi egység hősies helytállásáért elnyerte az Arvívzédelmi Kormánybiztos elismerő oklevelét is.